

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lutego 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 6 lutego 2017 r. odmówił C. T. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił wymaganych 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, zaś zaświadczenie dotyczące zatrudnienia na umowę zlecenie nie stanowi nowego środka dowodowego w sprawie. (decyzja – k. 21 akt ZUS)

W dniu 6 marca 2017 roku C. T. złożył odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o uznanie do stażu pracy okresu zatrudnienia od 1 do 12 marca 1977 roku i przyznanie emerytury. (odwołanie – k. 2)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 13 marca 2017 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji. (odpowiedź na odwołanie – k. 3)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

C. T. urodził się w dniu (...). (okoliczność bezsporna)

W dniu 1 marca 1977 roku wnioskodawca zawarł z Gminną Spółdzielnią (...) w G. umowę o pracę, na mocy której przyjął - jako pracownik obowiązków kierowcy i konwojenta powierzone mu przez pracodawcę w wymiarze 46 godzin tygodniowo, w zamian za co przewidziano wynagrodzenie w wysokości 7,50 złotych na godzinę plus 1 złoty za konwojowanie plus 1 złoty za terminowe rozprawianie pieczywa plus 800 złotych za konwojowanie oraz premię uznaniową. (umowa o pracę z pracownikiem odpowiedzialnym materialnie k 11, umowa o pracę (zlecenie) - k 13)

W dniu 12 marca 1977 roku wnioskodawca wystąpił do Gminnej Spółdzielni (...) w G. z prośbą o zwolnienie go z pracy z tym dniem, na co otrzymał zgodę. (podanie k 12)

W okresie zatrudnienia od 1 do 12 marca 1977 roku wnioskodawca rozwoził pieczywo. Do godziny 7:00/8:00 rano musiał dowieźć pieczywo, w związku z tym odbierał je o godzinie 5:00 rano z piekarni, następnie wracał do piekarni z niezakupionym i chłodnym pieczywem, po czym stawiał się w Spółdzielni, gdzie kierownik wydawał mu polecenia dotyczące rozwiezienia kolejnych towarów do poszczególnych sklepów. Wnioskodawca pracował do godziny 16:00/17:00. Podpisywał codziennie listę pobrania kluczyków do samochodu, nie mógł bez usprawiedliwienia nie stawić się w pracy. (przesłuchanie wnioskodawcy C. T., e-protokół rozprawy z dnia 11 lipca 2017 r. – zapis nagrania 00:14:10 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:08:07 – 00:13:17, płyta CD k 32)

W dniu 26 stycznia 2017 roku C. T. złożył wniosek o emeryturę. (wniosek – k. 1 – 4 akt ZUS)

Decyzją z dnia 31 stycznia 2017 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazano, że do dnia 1 stycznia 1999 roku nie został udowodniony 25 letni okres składkowy i nieskładkowy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych za udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe przyjął: 24 lata, 10 m-cy i 18 dni okresów składkowych oraz 1 m-c i 4 dni okresów nieskładkowych, uznano 17 lat i 4 m-ce stażu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. (decyzja – k. 16 akt ZUS)

W dniu 6 lutego 2017 roku C. T. złożył wniosek o ponowne przeliczenie okresów składkowych i nieskładkowych, wskazując dodatkowo na zatrudnienie w okresie od 1 do 12 marca 1977 roku w Gminnej Spółdzielni (...) w G.. (wniosek – k. 19 akt ZUS)

Wnioskodawca legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w wymiarze 17 lat i 4 m-cy. (okoliczność bezsporna)

Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. (okoliczność bezsporna)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 poz. 887), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Z treści zaś ust. 2 powołanego przepisu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W myśl art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Do przyznania emerytury konieczne jest aby wszystkie wskazane w cytowanych przepisach przesłanki zostały spełnione łącznie. Wnioskodawca musi zatem wykazać, że na dzień 1 stycznia 1999 r. miał wymagany staż ogólny (25 lat), staż pracy w warunkach szczególnych (15 lat). Musi ukończyć 60 lat oraz nie może być członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo musi złożyć wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody państwa.

Bez kumulatywnego spełnienia powyższych warunków prawo do emerytury w oparciu o w/w przepisy cytowanej ustawy, nie przysługuje.

Organ rentowy uznał, że na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca nie ma wymaganego 25 - letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Wnioskodawca wniósł o zaliczenie do stażu pracy okresu pracy od dnia 1 marca 1977 r. do dnia 12 marca 1977 r. na podstawie umowy o pracę, jako pracownik odpowiedzialny materialnie za sklep na stanowisku kierowca – konwojent w Gminnej Spółdzielni (...) w G..

Ustaleniu podlegał nie sam fakt pracy wnioskodawcy w Gminnej Spółdzielni (...) w G., a to na jakiej podstawie świadczył on pracę.

Organ rentowy odmówił uwzględnienia tego okresu do stażu pracy, a co za tym idzie prawa do emerytury z uwagi na przekonanie, że świadczona praca w związku ze wskazaniem w jednej z umów obok nazwy „umowa o pracę” nazwy umieszczonej w nawiasie „zlecenie” miała charakter zlecenia.

Argumentację tę należy uznać za niesłuszną.

Należy bowiem w pierwszej kolejności wskazać, iż odpowiedzialność materialna pracownika cechuje umowę o pracę, zaś umowę o odpowiedzialności materialnej można zawrzeć jedynie z pracownikiem pozostającym w stosunku pracy (art.124 - 125 k.p.).

Nadto, odpowiadając na wątpliwości organu rentowego co do rodzaju stosunku pracy podkreślenia wymaga, iż nie druga (umieszczona w nawiasie) nazwa jednej z umów podpisanych przez C. T. z Gminną Spółdzielnią (...) w G. wskazuje na jej rodzaj, a faktyczny jej kształt.

Jak wynika z ustaleń Sądu poczynionych w przedmiotowej sprawie niewątpliwie praca wykonywana przez wnioskodawcę była wykonywana na podstawie umowy o pracę. Miał on bowiem wyznaczone miejsce pracy, godziny (46 tygodniowo), w których ją wykonywał, pracował pod nadzorem kierownika, otrzymywał za pracę wynagrodzenie, zaś w umowach o pracę podpisanych w dniu 1 marca 1997 roku przewidziano typowy dla umowy o pracę składnik wynagrodzenia – premię uznaniową.

Uznając, obok uznanego stażu ogólnego, sporny okres zatrudnienia wnioskodawcy za stosunek pracy wnioskodawca legitymuje się on co najmniej 25 - letnim okresem składkowym i nieskładkowym.

Bezspornym był fakt świadczenia przez C. T. pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wymiarze ponad 15 lat, a także to, że nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Sąd uznał zatem, że wnioskodawca spełnił kumulatywnie wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd na podstawie art.477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję przyznając odwołującemu prawo do emerytury poczynając od dnia 12 stycznia 2017 r. tj. od dnia ukończenia przez niego 60 lat.